

Capitolul 1

IA AMINTE, PHIBBS NU MINTE **Afaceri pe patru roți, chilipiruri pentru toți**

Așa scria pe pancarta de deasupra salonului auto din Podgy Bottom. Preston Phibbs, proprietarul, lustruia plin de mândrie un Ford Thunderbird roșu decapotabil, din 1957, când, pe neașteptate, pe podeaua sălii de expoziție s-a ivit silueta uriașă a unui bărbat lat în umeri și care purta pălărie.

Preston Phibbs a simțit că-i trece un fior pe șira spinării.

— Bună ziua! a zis el. Bună ziua, pot să vă ajut?

Silueta s-a revărsat peste capota moale și crem a mașinii.

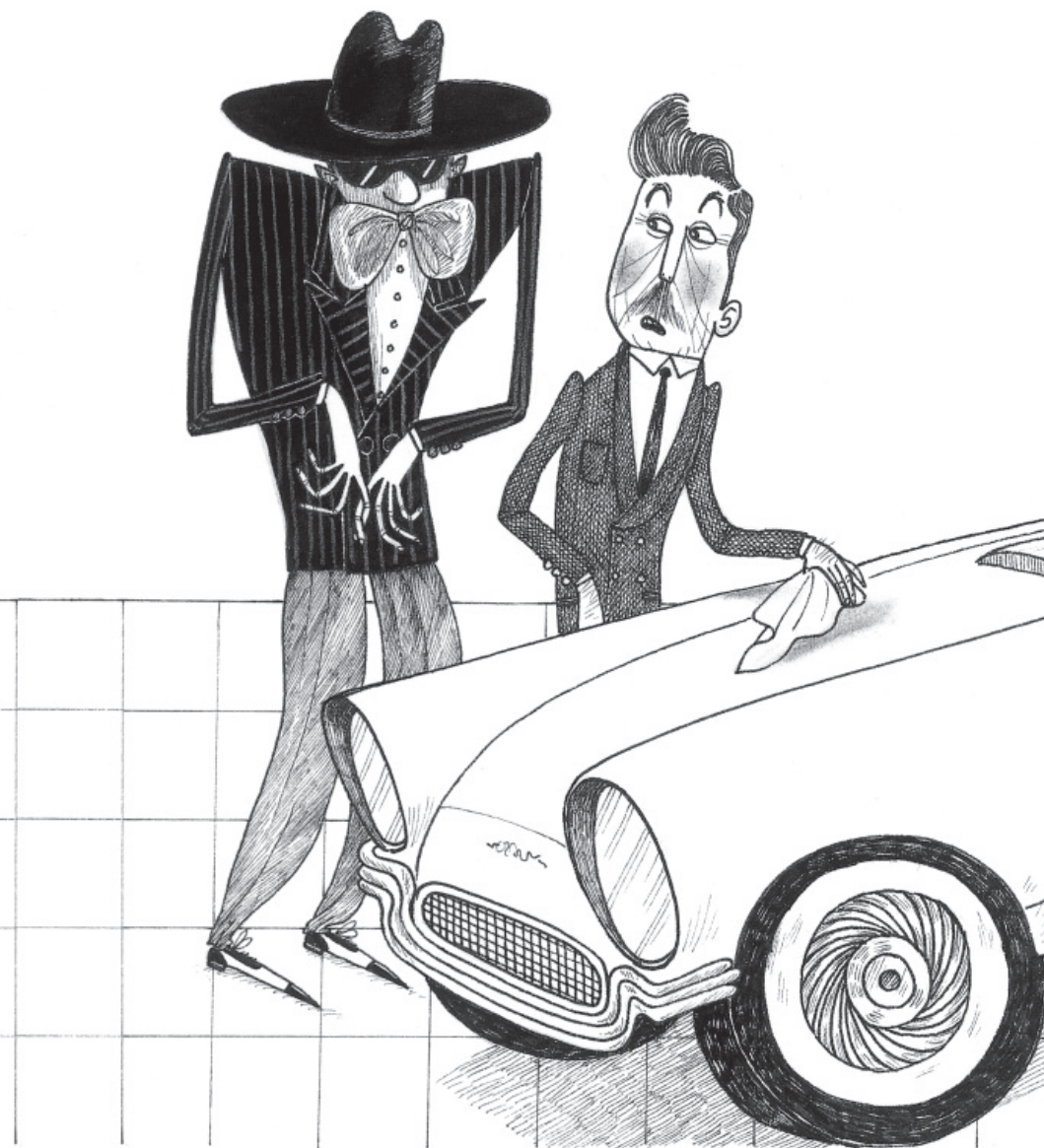
Din senin, s-a auzit o voce cu un accent american stricat:

— Ia te uită! Să te tot binoclezi la roțile astea alb cu negru și cu capace argintii.

— Da, într-adevăr, i-a răspuns Preston Phibbs, răsucindu-și mustața, cuprins de nerăbdare.

Nu deslușise încă de unde venea vocea.

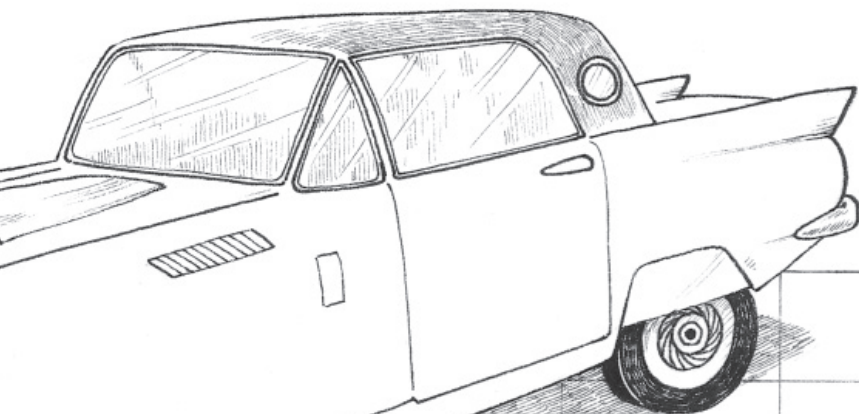
— Farurile astea cu capac sunt bestiale, a zis vocea. Păpușa asta are cel mai tare zâmbet cromat pe care l-am văzut vreodată.

Preston Phibbs tot nu deslușea cine vorbea. Era cât pe ce să-i sară inima din piept când a simțit că în spatele lui se afla cineva.

Și-a întors privirile și a dat de un bărbat îmbrăcat ca un mafiot din filmele alb-negru de pe vremuri. Își trăsesese pălăria fedora peste ochelarii fumurii, până în dreptul papionului uriaș, așa că, în afară de nasul mai degrabă roșu, toată fața îi era ascunsă. Costumul la două rânduri de nasturi avea umerii într-atât de umflați, încât bărbatul semăna cu un pătrat. Era încălțat cu pantofi cu vârfurile foarte ascuțite, în alb și negru.

— Ne pregătim de închidere, i-a spus Preston Phibbs.

— Înseamnă că am venit la timp. O să iau mașina acasă la mine, i-a zis bărbatul, cu degetul îndreptat către Fordul Thunderbird decapotabil.

Preston Phibbs era vânzător de mașini de atât de multă vreme, încât știa că e o greșală să judeci pe cineva după costumul de mafiot pe care-l poartă.

— Domnule, mașina aceasta este unul dintre cele mai elegante exemplare din serie și costă optzeci și cinci de mii de lire.

— Nu mă interesează zerourile, a zis bărbatul.

— A, sunteți plin de haz, domnule, a zis Preston Phibbs.

A zâmbit. Bineînțeles. În mai puțin de o săptămână urma să fie Halloweenul, iar la hotelul Leul Roșu avea să se țină Balul de Halloween. De-aia era îmbrăcat tipul ca un mafiot. Cu siguranță că se număra printre interpreți.

— Aveți de-a face cu bairamul de Halloween de la hotelul Leul Roșu?

— Bairam? Mda, întotdeauna am chef de bairamuri, a zis bărbatul, înconjurând mașina.

S-a oprit când a ajuns în dreptul geamului din față, cu privirile ațintite către volanul roșu și cu mâinile făcute căuș. Când necunoscutul s-a aplecat în față, Preston Phibbs a fost cuprins de neliniște, căci a băgat de seamă că bărbatul ascundea ceva sub sacou.

— E grozavă! O vreau! a zis bărbatul.

— Din păcate, trebuie să închid, a spus din nou Preston Phibbs.

Vădit distras, vânzătorul își butona telefonul. Clientul ăsta începea să-l neliniștească.

— Hai să rezolvăm asta acum, a zis bărbatul, care nu și-a scos din buzunar nici carnetul de securi, nici cardul de credit, ci o cutie de chibrituri.

— Acum închidem, a spus Preston Phibbs, care simțea că începe să-l strângă gulerul de la cămașă. De ce nu reveniți mâine dimineață, domnule?

— Nu mă interesează zilele de mâine. Mă interesează doar AICI și ACUM, a zis bărbatul.

De sub sacoul la două rânduri de nasturi, a scos un pistol cu apă uriaș.

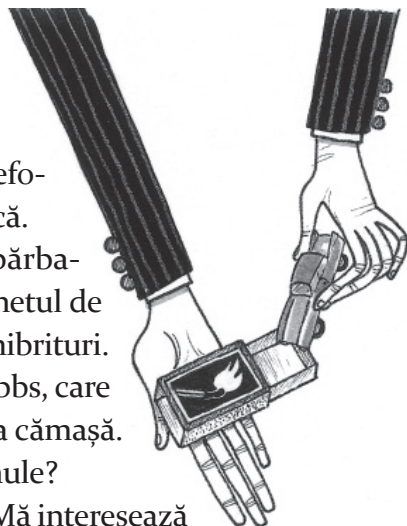
Ușurat, Preston Phibbs a izbucnit în râs.

— Țsta o să prindă de minune la Balul de Halloween. Cu siguranță că sunteți una dintre vedetele despre care am citit. Poate că un magician? a zis el.

— S-ar putea să fie așa, a spus bărbatul, iar apoi a împroșcat cu apă Thunderbirdul.

— Vai, nu! Lăsați-o baltă cu apa asta, a zis Preston Phibbs. Abia am terminat de lustruit...

Dar, înainte să-i mai iasă vreun cuvânt pe gură, decapotabila roșie Ford Thunderbird din 1957 a început să se micșoreze. Rămas fără grai, Preston Phibbs a privit cum soluția la problemele lui financiare se făcea din ce în ce mai mică, până când a ajuns într-atât de mică, încât bărbatul a ridicat-o de jos și a așezat-o în cutia de chibrituri.

Când și-a revenit în simțiri, după tot ce se întâmplase, Preston Phibbs a mai reușit să zărească din bărbat doar umbra lui uriașă, care se făcea nevăzută pe ușa salonului auto.

Cu degetele tremurânde, vânzătorul a sunat la postul de poliție din Podgy Bottom. La telefon a răspuns sergentul Litton.

— Una dintre mașinile mele a fost micșorată – nu, vreau să spun că una dintre mașinile mele a fost furată, a strigat Preston Phibbs. Micșorată. Furată.

Acesta nu era primul apel neobișnuit pe care sergentul Litton îl primise în ziua aceea. De dimineață, un bărbat care fusese transportat la spitalul de urgență din Podgy Bottom jura că văzuse cum Rolls Royce-ul lui fusese micșorat cât o cutie de chibrituri. După-masa, o femeie sunase de la supermarketul Slugbury din localitate și spusese că fusese martoră la cum același lucru se întâmplase cu mașina ei.

Sergentul Litton a ajuns la salonul auto al lui Preston Phibbs în jurul orei cinci și jumătate. Chipul vânzătorului de mașini era mai alb decât un patinoar.

— Ce mă fac acum? a întrebat el. Cu mașina aceea urma să-mi rezolv toate necazurile cu banii.

— Spuneți-mi cu cuvintele dumneavoastră ce s-a întâmplat, a zis sergentul.

— Am văzut cu ochii mei cum mașina mea decapotabilă roșie Ford Thunderbird din 1957 s-a micșorat, s-a tânguit vânzătorul de mașini.

L-a întrerupt soneria de la salonul auto, programată să sune din oră în oră, la fix.

*Ia aminte,
Phibbs nu minte.
Afaceri pe patru roți,
Chilipiruri pentru toți.*

— O mașină de primă mână, de optzeci și cinci de mii de lire, dusă pe apa sâmbetei. Micșorată cât o cutie de chibrituri.

— Sunteți sigur, domnule? a zis sergentul Litton.

— Da! a urlat Preston Phibbs. Da – și pentru prima dată chiar spun adevărul.

Capitolul 2

Așa cum probabil deja știți, prăvălia Aripsi & Co fusese construită pe patru picioare lungi de fier. Fiecare picior se sfârșea cu câte trei gheare de grifon, din oțel, ceea ce însemna că, dacă simțea nevoia, magazinul putea să se desprindă din temelie și să se îndrepte într-o altă parte a lumii. Și întocmai asta aflaseră motanul Deranj, Emily Vole și Flagrant Ignatius Savorini – împreună cu lampa fermecată, cheile și câinele Gogoasă, bineînțeles – în vara aceea, la Baltălac-pe-Mare.

După ce îi dăduseră de cap misterioasei dispariții a uriașului Billy Cataramă și îl reuniseră cu fiica lui, detectivii hotărâseră că li se cuvenea o binemeritată odihnă. Sau, așa cum a spus Deranj, o vacanță.

Emily Vole nu mai avusese parte de așa ceva până atunci.

— Ce-o să facem în vacanța asta? a întrebat Emily.

Deranj stătea în ușa magazinului. Purta o pălărie de paie, un costum crem de in și pantofi de pânză. Cu alte cuvinte, își dichisise fiecare centimetru din cei o sută optzeci și trei pe care-i avea.

— O să construim castele din nisip, a spus el, o să înălțăm zmeie, o să mâncăm pește pane și cartofi prăjiți, o să prindem crabi, o să ne bălăcim în mare, o să călărim pe măgăruși, o să mâncăm vată de zahăr, iar asta o să fie doar începutul, răzuștele mele. Oare am adus vorba de pește pane și de cartofi prăjiți?

Nu a durat mult până când Emily și-a dat seama că treaba asta cu vacanța îi plăcea cu asupra de măsură. Aproape că uitase de agenția de detectivi de care trebuiau să se ocupe.

Flagrant, care, în urma unei aventuri din deșert, nu se împăca prea bine cu nisipul, și-a schimbat pe neașteptate părerea. A descoperit că putea construi aproape orice din nisip, dacă punea într-o cantitate potrivită apă de mare. A construit Taj Mahalul și a câștigat concursul de castele din nisip. O reporteriță locală i-a luat un interviu și l-a întrebat dacă se inspirase din vreo fotografie. Lui Flagrant îi plăceau întrebările care-i gâdilau orgoliul.

— Vai, dar n-a fost mare lucru, a spus el. Bănuiesc că te ajută dacă ai văzut cum s-a construit clădirea originală.

Reporterița a zâmbit. Îi plăceau copiii cu o imaginație bogată.

— Și când s-a întâmplat asta? l-a întrebat ea.

— În 1632, când a murit soția împăratului. A fost o perioadă foarte tristă, din toate punctele de vedere, i-a spus Flagrant.

Reporterița a lăsat deoparte răspunsul lui Flagrant. În ziar a apărut numai o fotografie cu Flagrant și castelul de nisip care întruchipa Taj Mahalul.

Doar lampa fermecată nu voia să meargă la plajă. Cheilor le plăcea să alerge și să se rostogolească în nisip, dar lampa

hotărâse că apa de mare și metalul nu făceau casă bună. De când apăruse în emisiunea *Momentul meu*, lampa prinsese gustul celebrității, iar acum credea de cuviință că avea datoria să-și păstreze înfățișarea fără pic de rugină. Dacă avea de gând să-și ducă mai departe cariera artistică, trebuia să fie într-o formă de milioane, așa că, în vreme ce tot restul lumii se bucura de plajă și de mare, lampa a luat calea sălii de sport din localitate.

Așa cum se întâmplă cu toate vacanțele, într-un târziu, vântul a început să bată din altă parte.

Emily și-a dat seama că vremea era ceva mai rece și că vara se pregătea să-și închidă prăvălia. Copiii se întorseseră de mult la școală, plaja era pustie, măgărușii fuseseră duși în adăposturile de iarnă, iar vânzătorii de înghețată își trăgeau obloanele la chioșcuri. Era sfârșitul sezonului.

Într-o seară, când au ajuns acasă, Deranj a adulmecat în jur și și-a zburlit mustățile, înainte să închidă ușa de la magazin.

— Să-mi țipe țiparii! a zis el. Rățuștele mele, socotesc că în seara asta o să ne mutăm.

Acum, Emily se prăpădea de griji la gândul că prăvălia avea picioare și putea să se mute oricând vântul începea să bată din altă parte. De fapt, coșmarul ei cel mai urât era că prăvălia ar putea să-și pună traista pe boată și s-o pornească la drum fără Emily. Ce s-ar face, dacă ar fi lăsată de izbeliște? Gândul ăsta i-a înecat corăbiile, iar Emily a urcat în sufragerie, unde Deranj făcuse ceaiul. Se uita pe fereastră, dincolo de drumul care ducea

spre plajă, iar o lacrimă i s-a rostogolit pe obraz. Nu suferea deloc ca lucrurile să se sfârșească.

Emily nu-l observase pe Flagrant, care se tolănise pe canapea. S-a șters degrabă la ochi. Dacă ar fi văzut-o plângând, Flagrant ar fi râs de ea.

Fără să se ridice, Flagrant a zis:

— Are de-a face cu cutia de pălării.

— Ce vrei să spui? I-a întrebat Emily.

— Când erai mică, ai fost părăsită la aeroportul Stansted într-o cutie de pălării, iar în adâncul tău crezi că o să se întâmple din nou. Dar n-o să se mai întâmple, i-a spus Flagrant.

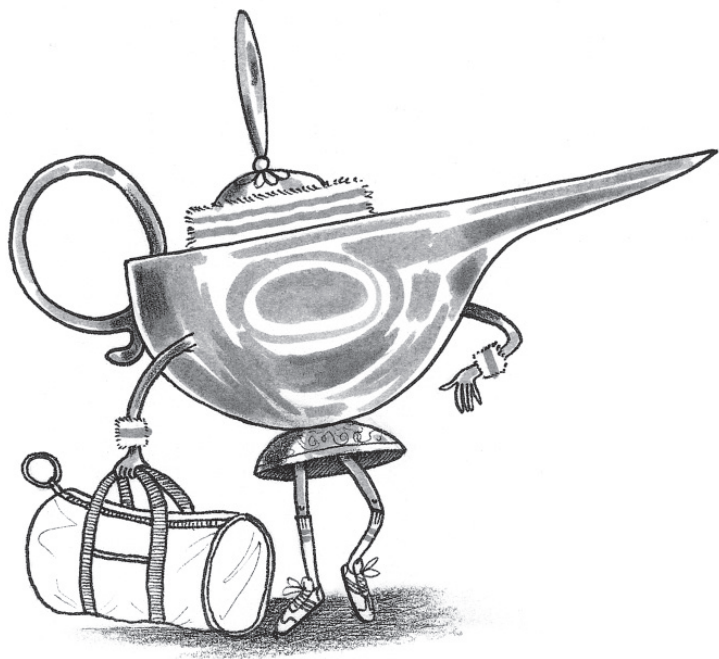
— De unde știi tu?

— Nimic mai simplu, a spus Flagrant. Doar nu am unsprezece ani de o sută de ani fără să fi priceput și eu una-alta. Tu ești Păzitoarea Cheilor. Tu ești cea care a moștenit Aripsi & Co. Nici în ruptul capului n-o să te lase prăvălia la voia întâmplării. Tu nu pricepi? Fără tine, n-ar ști ce să se facă. Așa că eu nu m-aș prăpădi de griji.

— Îți mulțumesc, a spus Emily, iar chipul i s-a luminat.

Când a sosit vremea ceaiului, lampa fermecată a intrat în bucătărie cu o geantă de voiaj în mână. În locul papucilor cu vârf întors, se încălțase cu o pereche de adidași, iar în jurul capului se încinsese cu o banderolă anti-transpirație. În urma lămpii pășeau cheile plângând – asta dacă fierătaniile pot să plângă.

— Eu rămân aici, în Baltălac-pe-Mare, a spus lampa fermecată. I-am explicat lui Cyril, iar el s-a dovedit neînfricat.

Cyril era singura cheie care nu plângea.

— Te-ntrerup doar un morun, a spus Deranj. Ce se întâmplă?

— Mi s-a propus să joc rolul pentru care m-am născut – lampa fermecată a lui Aladin! Mi s-a îndeplinit visul.

— Dar asta înseamnă că... a zis Emily.

— Înseamnă că în sfârșit o să dau lovitura în ceea ce privește cariera mea, a spus lampa fermecată. Nu-mi place să-mi iau la revedere, dar acum vă spun la revedere.

— Ei bine, să-mi cojesc o crevetă, a spus Deranj.

— Drum bun și cale bătută, a mormăit Flagrant.

— Vai de mine! a spus Emily.

— Scumpă stăpână, îți cer iertare că te părăsesc, dar simt chemarea reflectoarelor.

S-au îndreptat toți în marș spre ușă, de unde i-au făcut cu mâna lămpii fermecate, care s-a îndepărtat în lumina apusului.

— O să stau la hotelul Sirena, a strigat lampa.

În seara aceea, fiecare dintre ei se simțea întru câtva trist și s-au dus la culcare mai devreme. Erau o familie, iar faptul că unul dintre ei hotărâse să plece părea nedrept.

Emily se întreba cum avea să le mai dea de urmă lampa fermecată, dacă și-ar fi dorit asta. A încercat din răspuțeri să rămână trează, să vadă cu ochii ei clipa în care bătrâna prăvălie avea să-și găsească picioarele, dar, așa cum se întâmplă cu mai toate clipele învăluite în magie, Emily dormea dusă când s-a întâmplat.

În dimineața următoare, când s-au trezit, și-au dat seama că se întorseseră în Podgy Bottom, pe aceeași alee ca înainte, de parcă nici n-ar fi plecat vreodată de acolo. Totuși prăvălia părea mai tăcută, cheile păreau supărate și toată lumea – până și Flagrânt – căzuse de acord că le era dor de lampa fermecată.

Flagrânt răsfoia *Steaua de Seară*, ziarul local din Podgy Bottom, când privirea i-a căzut pe unul dintre titluri. Scria așa:

MISTERUL CUTIILOR DE CHIBRITURI –
CINE A MICȘORAT MAȘINILE?

— Țsta, a spus Flagrânt citind articolul, miroase de la o poștă a matrapazlâc de-al zânelor.

Ce repede se duc vacanțele, i-a trecut prin minte lui Emily. Toate cele petrecute la Baltălac-pe-Mare păreau să facă parte dintr-o altă lume. Emily a oftat. Poate că lampa fermecată avea să trimită o carte poștală.